

„Pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului”

Într-o duminică seară, un bărbat tânăr mergea pe drum spre un loc de distracții, pe străzile orașului său, când cineva a venit spre el, l-a oprit și i-a dat o foaie tipărită. Tânărul a luat-o și a citit la lumina următorului felinar cuvintele: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada” (Isaia 1.18).

Un zâmbet batjocoritor a trecut peste fața lui. A aruncat foaia și s-a grăbit să plece mai departe.

„Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada», - ce mă interesează pe mine aceasta? Eu sunt un liber-cugetător și nu cred nimic de felul acesta”, și-a zis el. Dar cuvintele nu i-au dat pace. «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada», - ciudat, nu pot să mă desprind de ele! «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.» - Păcate? Păcate? Da, dar eu doar nu cred nici într-o lume viitoare, nici în Dumnezeu. Atunci ce mă interesează că păcatele mele vor fi albe ca zăpada! De fapt, ce sunt păcatele? Eu îmi văd de îndatoririle mele și cu asta gata! „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada. - Eu sunt un liber-cugetător!” El a bătut puternic din picior. „Eu nu cred în Biblie. Pentru mine nu există nimic care trece dincolo de mormânt! Și de aceea: Chiar dacă viața este scurtă, cu atât mai mult vreau s-o savurez. «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.» - Blestemat! Numai de-aș putea să mi-o scot din cap! «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.» Într-adevăr, cuvintele îl captivează pe câte unul și mai sunt și poetice! Biblia este totuși o carte ciudată. Pot să înțeleg că cei care cred în ea se folosesc de ea pentru argumentarea credinței lor în Dumnezeu și în viitor și că ei țin tare de cuvintele biblice cu o perseverență care este proporțională cu credința lor. «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.» - Cu adevărat un limbaj fin, cuceritor! Cine putea să pună să se scrie aceste cuvinte? Păi, probabil Dumnezeu. Dumnezeu? Doar nu există niciun Dumnezeu. Cum poți uita de tine însuși în felul acesta! Numai de mi-ar veni bunele principii mereu la timpul potrivit limpede în memorie și dovezile mele logice în acest scop! «Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.» O, Dumnezeule, oare nu voi mai putea să scap niciodată de aceste cuvinte? Aici este o biserică. Cred că intru.”

A intrat. I-a fost indicat locul din una dintre ultimele rânduri de bănci. O tăcere solemnă îl înconjură. Predicatorul tocmai citise textul de la amvon și tăcea o clipă, înainte să-l mai reia o dată. Apoi a răsunat glasul său limpede: „Veniți dar să ne judecăm, zice DOMNUL. Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna.”

Sacristia acelei biserici stătea după predică mereu un timp scurt deschisă pentru astfel de oameni, care, impresionați de cuvântul auzit, mai doreau o discuție deosebită. În seara aceasta, printre cei rămași în urmă se afla unul care se ruga printre lacrimi: „Doamne Isuse, chiar dacă păcatele mele sunt mult, mult mai întunecate decât cârmâzul, fă-mă Tu mai alb decât zăpada!”